

ISTEN DICSŐÍTÉSE

HELYZETELEMZÉS

Keresztény életünknek vannak olyan elemei, amelyeket annyira megszoktunk úgy, ahogy átvettük elődeinktől, ahogy évtizedek óta gyakoroljuk, hogy szinte eszünkbe sem jut a Biblia mérlegére tenni. Valahol a lelkünk mélyén érezzük, hogy valószínűleg sokkal több, mélyebb, sőt, talán egészen más volt az eredetileg, de már nem merünk vagy nem akarunk változtatni, mert ahhoz nekünk magunknak kellene megváltoznunk. Ezek között a dolgok között ott van az úrvacsora, az imádat, a dicsőítés, a gyónás (mint a bűnvallás nyilvános módja), a gyógyító vagy szabadító szolgálat, a kegyelmi ajándékok vagy a szellemi harc működése - általában azok a témák, amelyekben nagy szerepe van a természetfelettinek. Mert egészen addig, amíg emberi okoskodással, logikával, pénzzel vagy rutinnal meg lehet oldani a dolgokat, addig jók vagyunk, de ha a természetfelettiről van szó, akkor sokszor tanácstalanul és - valljuk meg - kicsit félelemmel és idegenkedéssel őrlődünk. Pedig érezzük, hogy valaminek lennie kell, valami plusznak, többnek, irracionálisnak, természetfelettinek - hiszen a mi Istenünk is irracionális és természetfeletti.

A mostani tanításban az imádatról és a dicsőítésről fogok beszélni. Meggyőződésem, hogy nagy reformációnak kell eljönnie Isten népe között ezen a téren. Az eszünkkel ugyanis pontosan tudjuk, hogy az imádat és Isten dicsőítése a keresztény élet egyik pillére - de hogy hogyan kell ezt csinálni, már nemigen tudjuk. Ha kérni kell, másokért imádkozni, prédikálni, azt nagyjából tudjuk, hogyan kell csinálni, de az imádat a legtöbb keresztény ember csöndességéből és személyes kegyességéből ugyanúgy hiányzik, mint az istentiszteletekről. Megvannak az Istent dicsőítő énekeink, amiket ha őszinték lennének magunkhoz, már régen nem imádatként vagy imádságként éneklünk, hanem inkább azért, mert az igeolvasás és a prédikáció között kell valami változatosság, vagy csendben kellemetlen lenne perselyezni - és már régen nem tudjuk sem megmondani, sem átérezni, mi is az éneklés és a dicsőítés közötti különbség. Énekeljük az örömről szóló énekeinket savanyú arccal, a háladalainkat hálátlan szívvel. Vannak énekkarjaink, akik úgy készülnek a szolgálatokra, hogy elfelejtenek imádkozni, legfeljebb valaki elhadar valami általánosságot az elején és a végén, és az egyórás énekpróbából 3 perc se jut Istenre, arról már nem is beszélve, hogy az énekkar tipikusan az a gyűjtőszolgálat, ahová mindenki mehet, akinek semmi más nem jut a gyülekezetben. És ha énekelnek, az inkább szereplés, mint szolgálat, és ha megkérdeznénk a gyülekezettől, miről is szólt tulajdonképpen az egész, nem valószínű, hogy bármire is vissza tudnának emlékezni - ugyanis egyáltalán nem figyeltek. A másik véglet, ami inkább a fiatalokra jellemző, hogy a dicsőítés mértékegysége számukra sokszor a decibel, és nem az életszentség. Valami nagyon lényegeset, istentiszteleteink és keresztény életünk egyik legfontosabb részét elkótyavetyéltük az évszázadok folyamán, és ami maradt belőle, az a bibliai mintához képest szellemileg üres és erőtlen formalitás.

Tudom, hogy ez most kellemetlen, de szeretném tételesen felsorolni mindazt, ami ma jellemzi a gyülekezeteket a dicsőítéssel kapcsolatosan, hogy szembe tudjuk állítani azt, amit csinálunk, mindazzal, amiről a Biblia sokat és részletesen beszél. A reformáció ugyanis mindig akkor kezdődik el, amikor felismerjük a saját életünk és Isten kijelentett akarata közötti különbséget. Ehhez azonban becsületes, tiszta számvetést kell készítenünk.

GYÜLEKEZET

- Nincs tanítás a gyülekezetben a dicsőítésről, az imádatról
- Nincs szellemi vezetője az énekszolgálatoknak / az nem szellemi szolgálat
- Nincs semmiféle képzés vagy tanítás az énekszolgálatokban szolgálók részére (nem az énekkarvezető zenei képzettségéről van szó, hanem az énekesekéről a gyülekezetben, lelki-szellemi és éneklési képzést illetően)

GYÜLEKEZETI ÉNEKLÉS

- A gyülekezeti éneklést arra használjuk, hogy gyülekezzünk, időt töltsünk ki, változatosságot teremtsünk és perselyezzünk alatta
- Mialatt éneklünk, nem történik velünk semmi - Nem is várunk semmit Istentől az éneklés alatt
- Miután elénekeltünk egy gyülekezeti éneket, nem tudnánk elmondani annak az üzenetét
- Az énekeink ritkán válnak személyes imádsággá, az éneklés általában liturgiai elem
- Nincsenek új énekeink - és főképpen nincsenek saját énekeink (amit pl. a gyülekezet énekesei írnak)

ÉNEKKAR

- Az énekkar a gyülekezetben nem dicsőít, hanem szerepel
- Sok gyülekezetben az énekkarnak bárki a tagja lehet - ez semmilyen más szolgálatnál nincs így! Sokszor nincs feltétel sem az énekhangban, sem a felkészültségben, sem az életszentségben (a nagyon durva szélsőségektől eltekintve)
- Az énekkar a felkészülése során alig fordít időt az Istennel való csendességre - a felkészülés és a szolgálat célja az éneklés színvonala és nem a lelki-szellemi tartalma
- Az énekkarok által elénekelt énekek szövegére és üzenetére szinte senki nem figyel a hallgatók közül
- Nem vagyunk képesek (sem a gyülekezetben, sem az énekkarban) kotta nélkül énekelni - annyira nem fontos, hogy kívülről tudjuk

Nos, ez az általános helyzet ma a gyülekezeteinkben. Természetesen vannak kivételek, de sajnos ez a jellemző kép. Ebből kiindulva fogjuk most áttanulmányozni a Bibliából Isten kijelentését az imádattal, a dicsőítéssel és a dicsőítés éneklésben való megnyilvánulásával kapcsolatban. Ugyanis meglepően sokat, és meglepően fontos dolgokat mond erről a Biblia.

DICSŐÍTÉS A BIBLIÁBAN

1Mózes 4,21

Júbál lett minden citerás és fuvolás ősatyja.

Jubál a zenészek ősatyja. Az ószövetségi időkben a neveknek nagy jelentőséget tulajdonítottak, és szinte alig találunk olyan tulajdonnevet vagy helységnevet, amelynek ne lenne valamilyen szellemi jelentősége, akár a viselőjének életével, akár Isten munkájával kapcsolatban.

Jubál nevének jelentése: ÁRADÁS, előhozása valaminek.

Ez egy nagyon lényeges jellemzője a zenének. Ugyanis minden zene ezt teszi: előhoz valamit abból, aki részt vesz benne, akár műveli, akár csak hallgatja. Gondoljatok egy rock koncertre, amely előhossa a közönségből az extázist, néha szinte az állatot, a rombolás, a düh, a szex évagy egyenesen a Sátán szellemét, vagy gondoljatok a dicsőítésre, amely Isten Szent Szellemének a jelenlétét és munkáját árasztja ránk.

Ebből a szempontból háromféle zenét lehet megkülönböztetni.

Az első, és legerőteljesebb a SZELLEMI HÁTTERŰ zene. Az olyan zenekarok, mint a Marylin Manson, AC/DC, Alice Cooper, Rolling Stone, Beatles, Nirvana, a GOA egésze, és lehetne sorolni hosszasan, amelyeknek a tagjai felszentelt papjai az újkori Sátánista Egyháznak, vagy amelyek direktben összekötődnek a kábítószerrel, amely a Bibliában egyenértékű a varázslással, a zenéjükön keresztül mindig a Sátán szellemét és démoni munkákat szabadítanak fel.

Ugyanilyen – ellenkező előjellel – a dicsőítő éneklés, amely Isten Szellemének munkáját szabadítja fel az emberben.

A második kategória a SZELLEMILEG SEMLEGES zene. Nem minden zene szellemi háttérű, ne essünk abba a hibába, hogy bigott módon sátánozunk mindennel kapcsolatban. Tény, hogy vannak olyan zenék is, amelyek nem szellemi erőket és munkákat, „legfeljebb” érzelmeket szabadítanak fel. Szomorúságot, álmodozó hangulatot, ábrándozásokat, vagy éppen vidám, jó hangulatot. De ez is előhozása és áradása valaminek, nem szellemi erőknél, hanem érzelmeknél. És ez is lehet egyaránt világi zene, de lehet egyházi

zene is, amikor isten Szelleme nem munkálkodik, de azért mi jól érezzük magunkat, és egy művészi élménnyel megyünk haza. De attól, hogy valami keresztény, még nem feltétlenül szellemi – ahogyan ez az emberre is igaz: van a szellemi keresztény, és van a vallásos, a lelki vagy a testi keresztény.

A harmadik kategória pedig a KÖZÖMBŐS ZENE. Amely sem szellemileg, sem érzelmileg nem indít el semmit, ami tulajdonképpen nem több a hangok áradásánál. Az ilyenek a rádióállomások egyszámos tucatzenekei, az egyhetes slágerek, amelyekre fél év múlva már senki sem emlékszik, az olyan zene, amit tipikusan háttérzeneként hallgatunk, de igazából abszolút semmit nem idéznek fel. Nyugodtan lehet mellette dolgozni, autót vezetni, bármi mást csinálni, mert sem a szövege, sem a dallama nem ragad meg annyira, hogy megálljunk, és a figyelmünket a zenére koncentráljuk.

Sajnos ebből is van keresztény változat is – sok gyülekezet istentiszteleti éneklése ugyanebbe a kategóriába esik.

És ebből máris kiderül még egy fontos dolog: a zene áradásához mindig EMBEREK KELLENEK!

Nekem az a meggyőződés, hogy soha nem a zenének van szellemisége, hanem mindig az embereknek van szellemisége. Az áradás csatornáit mi vagyunk: vagy az, aki csinálja a zenét, vagy az, aki hallgatja, vagy mind a kettő. De önmagában még a szellemi háttérű zene sem hordozza a szellemi végeredményeket automatikusan. HordozHATja – mintha egy dinamit lenne a hátizsákunkban. Attól, hogy ott van, még nem biztos, hogy fel fog robbanni. Ha nem hozom működésbe, önmagától kicsi az esélye, hogy robbanni fog. Persze megvan az esélye, a zenében is megvan az esélye, hogy önmagában is hat, de nem ez a jellemző. A jellemző az, hogy a zenéhez kell az ember, aki az áradás csatornája és befogadó közege. Persze normális ember nem hord a táskájában dinamitot. És normális ember nem hallgat Marylin Mansont sem.

Hadd mondjak erre konkrét példát.

Én 19 évesen tértem meg, szeretem a rockzenét, és az AC/DC együttesnek van egy száma, amivel tulajdonképpen befutottak, ami zeneileg még tetszik is. Rockzenei szempontból egy jó dal. Az a címe: Highway to Hell – Országút a pokolba. Persze amikor ezt sokszor hallgattam, még nem értettem a szövegét, és nem ismertem a zenekar háttérét sem. Tetszett a dal, ha valahol hallottam, nem menekültem el a környékről, de nem is hozott elő bennem semmit. Jó szám, szellemileg semleges, de érzelmileg tetszett. Később megtudtam, hogy ennek a zenekarnak a frontembere felszentelt sátánista pap, megismertem a szövegét a dalnak, sőt, még azt is megtudtam, hogy a refrén alatt visszafelé játszva az dübörög, hogy „öld meg magad” – ami a tudatalattira nagyon hat. Ez a szám egy tudatos sátánista halál-induló. Rám azonban nem volt hatással. Viszont Ausztráliában fiatalok sokasága lett öngyilkos emiatt a szám miatt – a búcsúlevelükben hivatkoztak rá. Viszont ezek a fiatalok rockerek voltak, vagy sátánisták, tehát bennük volt egy adott táptalaja annak, ami ezen a számon keresztül kiáradt. De természetesen nem lett tőle minden angol nyelvű fiatal öngyilkos. A dinamit azokat ölte, akik játszottak vele, s az életmódjukkal működésbe hozták.

Ugyanígy működik ez a dicsőítéssel is. Hiába áll ki Matt Redman egy szál gitárral egy stadionnyi fiatal elé Hamburgban, és énekel el egy dalt úgy, hogy mindenki zokog és bánja a bűneit, ugyanazt a dalt ha mi énekeljük, lehet, hogy semmi nem történik. Mert a dicsőítésben rejlő potenciál is egy dinamit, csak ez nem pusztító eszköz, hanem a bűnbánat, a megújulás, az ébredés robbanását hozhatja el – de ha nincs benne a táskánkban, vagy benne van, csak mi soha nem hozzuk működésbe, akkor ugyanolyan semleges, közömbös és működésképtelen lesz, mint az AC/DC. Mert a dicsőítés működéséhez is emberek kellene, az sem működik magától, csak azért, mert a szövege tele van „hallelujákkal” vagy „imádlak Istenem” szlogenekkel. A dicsőítéshez is emberek kellene, akik az életmódjukkal, az Istenhez és a zenével való helyes bánásmódjukkal elő tudják hozni a Szent Szellem munkáját.

Azért mondtam el ezt ilyen részletesen, hogy ne misztifikáljuk a zenét, sem a sátánista zenét, sem a keresztény dicsőítést, viszont lássuk tisztán és reálisan a bennük lévő esélyeket és veszélyeket is. És engem most a dicsőítés szellemi dimenziója érdekel, nem a stílusa, az egy külön nagy téma, de erről most nem fogunk beszélni, mert a Biblia sem beszél róla, és nekünk nem arról kellene vitáznunk, amiről a Biblia nem beszél, hanem azt kellene megvalósítanunk, amiről viszont beszél. Mert ami ezután következik, arról én még semmiféle tanítást nem hallottam 12 év alatt, amióta hívő vagyok, és amikor áttanulmányoztam a Szentírást ezzel kapcsolatban, teljesen le voltam taglózva. Koncentráljunk tehát a bibliai kijelentésekhez

képest lényegtelen vitáink helyett arra, hogy a dicsőítésről megírt igei alapelveket teljesítsük, mert ettől lesz jó egy dicsőítés, nem attól, hogy milyen a stílusa vagy hogy milyen hangszerekkel csináljuk.

A Bibliai kijelentések rendjében haladva a következő igevers az **1Krónikák 25:1-2:**

Dávid és a hadsereg parancsnokai a szolgálatra különválasztották Ászáf, Hémán és Jedútún fiai közül azokat, aki prófétai ihlettel játszottak citerákon, lantokon és cintányérok... Őket az ihletett módon játszó Ászáf irányította, aki a király felügyelete alá tartozott...

A helyzetelemzésben említettem, hogy sok gyülekezetben az énekkari szolgálat, vagy a fiatalok dicsőítő szolgálata az a szolgálati terület, amelybe bárki bekapcsolódhat. Csak nagy, és komoly ének-zenei kultúrával rendelkező gyülekezetekben van felvételi szűrés az énekkarba, ez nem jellemző. Inkább az a jellemző, hogy az új gyülekezeti tagoknál hónapokig próbálkoznak azzal, hogy „üljön be az énekkarba”. Ahol pedig felvételi van, ott általában már a zenei képességre mennek rá, és az alkalmasság feltétele a megfelelő hang. Legfeljebb ha cégéres bűnök vannak valakinek az életében, akkor nem látják szívesen az énekkarban.

Ezzel szemben teljesen mást látunk a Bibliában! Ott ugyanis a dicsőítés elsősorban szellemi, és csak másodsorban zenei szolgálat volt, tehát a szolgálatban résztvevőkre vonatkozó feltételek is elsősorban szellemiek, és nem zeneiek.

Két dolgot kell itt nagyon komolyan átgondolnunk. Az első, hogy a dicsőítő szolgálatra alkalmas embereket a VEZETŐK választották ki: Dávid, és a hadseregparancsnokok. Nem egy zenei vezető, hanem a gyülekezet vezetői! Ez a teokrácia elve. Persze az egész gyülekezeti életnek teokratikusan kellene működnie, de a dicsőítő szolgálatra is igaz. Mert ami a gyülekezetben történik, főleg istentiszteleten, az szellemi és gyülekezeti szolgálat, amiért a gyülekezet vezetői a felelősek. És ha egy gyülekezeti vezetőség nem engedne akárkit a szószékre tanítani, akkor hogyan engedhetné dicsőíteni és dicsőítést vezetni? Ha engedi, ezzel csak azt legalizálja, hogy a dicsőítés alsóbbrendű és nem szellemi minőségű szolgálat!

A másik alapvető különbség pedig az, hogy a Bibliában a dicsőítő szolgálatra való alkalmasság feltétele nem az énektudás volt, hanem a prófétai ihletettség! A prófétai ihletettség a dicsőítés alatt azt jelenti, hogy miközben dicsőítünk, Isten kijelentéseket és vezetéseként adhat próféciákban. Majd fogunk rá konkrét bibliai példát is nézni mindjárt, hogy ez hogyan működött. De a dicsőítés prófétai szolgálat először, és csak másodsorban zenei szolgálat! És ezért olyan embereknek kell szolgálniuk benne, akikben prófétai szellem van. Ez pedig a második legfontosabb kegyelmi ajándék a Bibliában – csak hogy elhiggyétek, idézem is az **1Korintus 14:1-et:**

Törekedjete a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok.

És az **1Korintus 12:28:**

Ezek közül pedig némelyeket először apostolokká rendelt az Isten az egyházban, másodsorban prófétákká, harmadszor tanítókká. Azután adott csodatevő erőket, kegyelmi ajándékokat: gyógyításra, gyámolításra, vezetésre, különféle nyelveken szólásra.

A prófétálás Isten kijelentése egy adott élethelyzetre, vezetésre vagy a jövőre vonatkozóan. Ezt szabadítja fel a dicsőítés. Nemsokára részletesen megnézzük a **2Krónikák 20-at**, most csak a **14-15. verseket** szeretném idézni azzal kapcsolatban, hogy hogyan kapcsolódik össze a Bibliában a dicsőítő szolgálat és a prófétálás:

Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való Lévíta volt, és megszólalt: Figyeljetek, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljetek, és ne rettegjetek ettől a nagy tömegtől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené.

Jahaziél a dicsőítésbe beosztott lévita volt, aki prófétai szellemmel szolgált.
A másik fontos ige a dicsőítés prófétai jellegével kapcsolatban: **2Királyok 3,15**:

De most hozzatok ide egy lantost! Amikor a lantos zenélni kezdett, az ÚR keze megérintette a prófétát

Jósafát király nagy bajban van, mert nincs víz, és a hatalmas hadserege a csata előtt a szomjhalál szélén áll. Ekkor hívhatja Jósafát király Elizeus prófétát. És próbáljátok elképzelni a történetet: jön a próféta, mindenki majd szomjan hal, Elizeus meg azt mondja: kérem a dicsőítő zenekart! – De hát mi vizet akarunk! – Nem, kérem előbb a zenészeket, hozzatok lantost, aki dicsőíti Istent. És amikor megérkezik a lantos, és amikor elindul a dicsőítés, akkor jön a prófécia, jön a kijelentés Istentől, és jön a megoldás és a szabadulás is! Mert a dicsőítés mindig UTAT KÉSZÍT Isten kijelentése előtt! Ez a dicsőítés prófétai jellege és célja. Ezért is több, mint a zenélés önmagában – a dicsőítés szellemi minőségű és célú szolgálat! Ehhez azonban prófétai szellemmel és ajándékkal szolgáló dicsőítőkre van szükség!

És még valami meg van említve itt az **1Krónikák 25:2-ben**: a dicsőítés vezetőjének külön feltétele az ihletett vezetés, amely a Király közvetlen felügyelete alatt működik.

Az ihletett vezetés megint a prófétai jellegre vonatkozik – így fordítja Károli is: („Aszáf, aki a király mellett prófétált”), és a prófétálás szava szerepel a héberben és az ószövetség görög fordításában is. Aszáfnek, mint dicséretvezetőnek a legfontosabb feladata a prófétálás felszabadítása volt, ez pedig azt jelenti, hogy biblikus dicséretvezető nem is lehet olyan, akiben nincs prófétai ajándék.

A Király felügyelete pedig egyrészt a Szentlélektől való maximális függést jelenti a dicsőítés vezetésében, másrészt pedig a gyülekezet vezetőségével való maximális együttműködést, illetve a presbitérium valóságos felügyeletét és tekintélyi vezetését a dicsőítés felett.

1Krónikák 25:7

Kétszáznyolcvannyolc volt a száma atyjukfiaival együtt azoknak, akiket megtanítottak az ÚR énekeire, és mindnyájan képzettek voltak.

Csak a prófétai szellem és ajándék után jön feltételként a zenei képzettség! Egyébként mindig és mindenben ez a bibliai sorrend: előbb a szellemi síkon kel megfelelnünk, csak azután jöhet az emberi sík.

Képzett zenészek – ez azt jelenti, hogy a dicsőítésnek zeneileg is minőséginek kell lennie, mert ez dicsőíti Istent. Ez a zenei vezetőkre vonatkozó kötelezettség! Mindenki az elhívása és az ajándéka szerinti szolgálatban kell hogy álljon, ha ez megvalósul, akkor a dicsőítésben is azok szolgálnak, akik nem csak az Urat szeretik, hanem zeneileg is képzettek. Ez a képzettség egyik jelentéssíkja. És ez természetesen jelenti a folyamatos továbbképzést, a zenei tanulmányok tudatos vállalását és az azokban való előrehaladást is.

A másik, hogy az énekeket is megtanulták – ami feltételezi a rendszeres próbákat, az énektanulást, a gondos felkészülést az egyes énekek kidolgozására is. Tehát nincsen dicsőítés zenei és szellemi képzés, felkészülés és folyamatos próbák nélkül! Igaz, hogy a dicsőítésnek elsősorban mindig szívből kell szólnia, de a vezetőktől a szívből való éneklésen kívül Isten elvárja a hozzáértést is - ugyanúgy, mint bármilyen más szolgálati területen.

Van egy elszellemiesített hozzáállás a dicsőítéshez (egyébként máshoz is), amit spontán karizmatizmusnak lehet nevezni, ami azt jelenti, hogy mindegy mit csinálunk, nem kell készülni, gyakorolni, tervezni, majd a Szentlélek „adja” a dolgokat. Nos, nyitottnak kell lenni a Szentlélek vezetésére, és érzékenyen kell reagálni a Szentlélek vezetésére, de a Szentlélek csak azt adja, amit bennünk már korábban életre keltett. Ez alól kevés kivétel van, ilyen az új ének, amiről fogunk külön is beszélni, de a Szentlélek vezetése és munkája soha nem helyettesíti, hanem mindig felhasználja a mi engedelmisségünket és készségeinket. Az igazán jó dicsőítő zenekarokra és énekkarokra mindig a nagyon mély szellemi élet, a rengeteg imádkozás, a tiszta élet és a kifejezetten sok próba és gyakorlás jellemző. És ha mi beletesszük a tőlünk telhető legtöbbet és

legjobbat, amit Isten egyébként is megérdemel, a képességeink és szorgalmunk legjavát, akkor abba ő is beleteszi a szellemi minőségbiztosítékot, a saját Szelemét és munkáját.

1Krónikák 25:8 és következő versek a rész végéig

Sorsot vetettek a szolgálat rendjére nézve a fiatalokra és az öregekre, a képzettekre és a tanítványokra egyaránt.

Annak, hogy az énekeseket 24 x 12fős csoportba osztották, kettős jelentősége van:

1.) A 24 csoport a nap 24 órájának felel meg, tehát a dicsőítésnek nonstopnak kell lennie! Izráel találta fel a 24 órás dicsőítést! Mert nagyon jól tudták, hogy amíg folyik a közbenjárás és a dicséret Isten népéért, addig Isten hatalmasan tud munkálkodni.

2.) A 12 fős énekcsoporthoz azt szimbolizálják, hogy Izráel egésze részt vesz a dicsőítésben: a 12 fő Izráel 12 törzsét szimbolizálta Isten szolgálatában.

Két dolgot tanulhatunk ebből: az első, hogy az igazi dicsőítés szünet nélküli, nonstop, azaz nem alkalmakhoz kötődő; a másik pedig, hogy a dicsőítés az egész gyülekezet szívügye és szolgálata. Ahol ezt megvalósították, ott hatalmas ébredések törtek ki, és megújult az egyház - lásd Átalakulások c. film!

És ebben a szakaszban található még egy közvetett utalás a dicsőítő szolgálatra való felkészülésről: voltak képzettek, vezetők a dicsőítésben is, és voltak tanítványok(!). Tehát hasonlóan minden más szolgálati területhez, a dicsőítés is felelősségteli szolgálat, amelybe nem lehet csak úgy "beesni". Az nem azoknak a gyűjtőhelye, akik semmi más nem akarnak vagy nem tudnak csinálni a gyülekezetben, (sok esetben az énekkarok éppen így működnek a gyülekezetekben!) - hanem csak azok lehetnek a dicsőítés vezetésében, akiket Isten erre 1.) elhívott, 2.) felkészültek, vagyis átmentek egy tanítványi szakaszon és 3.) kirendeltettek erre a szolgálatra a gyülekezet által. A bibliai szolgálatba állásnak ugyanis mindig ez a három lépcsője van: elhívás, tanítványi szakasz és felhatalmazó kirendelés. És nem csak a pásztori szolgálatra igaz ez, a dicséret szolgálatát is ugyanilyen komolyan kellene vennünk, és persze az összes többi szolgálatot is. Mert csak így fog felszabadulni ezekben a szolgálatokban Isten természetfeletti hatalma és munkája.

2Krónikák 5:11-14

Amikor a papok kijöttek a szentélyből - az ott levő papok ugyanis mindnyájan megszentelték magukat, beosztásukra való tekintet nélkül - fölállt az oltártól keletre valamennyi énekes lévita, tehát Ászáf, Hémán és Jedútún a fiaikkal és testvéreikkel együtt fehér ruhába öltözve, cintányérokkal, lantokkal és citerákkal, és velük együtt százhusz harsonát fújó pap. A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az ÚR dicséretét és magasztalását. Amikor hangosan szóltak a harsonák, a cintányérok és a hangszerek, és dicsérték az URat, mert ő jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az ÚR házat felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az ÚR dicsősége betöltötte az Isten házat.

Ebben a szakaszban tovább tanulmányozhatjuk a dicsőítés személyi feltételeit.

A dicsőítésben résztvevőknek minden esetben MEG KELL SZENTELNIÜK magukat. Függetlenül attól, hogy vezetők vagy résztvevők-e. Az önmagunk megszentelése a bűnbánatot, a tisztátalanságból való megtisztulást, az elkötelezettségünk megerősítését és a szolgálatra való lelki-szellemi odaszánást jelenti. Ennek meg kell előznie a dicsőítést – vagy közvetlenül a legelején meg kell történnie. Ha ez elmarad, és szentségtelenül járulunk Isten elé, a dicsőítésünk hiábavaló lesz! Intő példa erre az **Ézsaiás 29:13-14**:

Mivel ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat, azért én úgy bánok majd ezzel a néppel, hogy csodálkozni fog, igen csodálkozni: vége lesz a bölcsök bölcsességének, az értelmesek értelme homályos marad.

A második, hogy ÖSSZEHANGOLVA végezték az Úr dicséretét.

Azért fontos részlet ez, mert manapság van egy olyan irányzat, amely szerint mindegy, mi történik a dicsőítés alatt, legyen minden spontán, rend nélküli, és ráadásul mindezt a Szentlélekre kenik. Ezt neveztem az előbb spontán karizmatizmusnak. Isten azonban mindig rendben gondolkodik, a dicsőítésben is (az előbb láttuk ezt az 1Krónikák 25:8-ban is). Az összehangoltság zenei-, szolgálati- és szellemi harmóniát és egységet feltételez, amelyben a dicsőítés vezetői egymással, a vezetők és a résztvevők egymással, illetve a dicsőítés és az istentisztelet többi eleme és résztvevője is egymással harmóniában, azaz jól együttműködő és egymást kiegészítő rendben épül fel.

A harmadik tanulsága pedig ennek a szakasznak, hogy a dicsőítésnek mindig van tapasztalható KÖVETKEZMÉNYE, mégpedig az, hogy Isten jelenléte betölti a "házat".

De mit is jelent ez a „ház” pontosan? Természetesen nem az imaház és a templom épületét. Az ószövetségben ez még így nyilvánult meg, de az Ószövetség csupán előképe az Újszövetségnek. És az Újszövetségben Isten Igéje kétféle házról, testről és templomról beszél. Az első a testünk, ami a Szentlélek temploma. Ezért a dicsőítésben Isten először mindig az egyéni életünket tölti be, és a saját testünkben fizikailag is átélhetjük Isten jelenlétét. Másodszor pedig az egymással való közösségünk Krisztus Teste, így a gyülekezetet közösségileg is betölti Isten jelenléte, amikor a gyülekezet Őt dicsőíti. Isten jelenléte átjárja a gyülekezet egészét, az emberek szívét, és még azok is megéreznek ebből valamit, akik látogatók vagy érdeklődők. De soha ne mondjunk le erről a következményről: a dicsőítés egyik fontos célja, hogy Isten dicsősége betöltsön bennünket személyesen és testületileg is!

2Krónikák 20:14-17 és 21-22

Akkor rászállt az ÚR lelke a gyülekezet jelenlétében Jahaziélre, aki Zekarjáhú fia, az Benájá fia, az Jeiél fia, az Mattanjá fia, Ászáf fiai közül való lévita volt, és megszólalt: Figyeljetek, egész Júda és Jeruzsálem lakói, meg te, Jósáfát király! Ezt mondja nektek az ÚR: Ne féljetek, és ne rettegjetek ettől a nagy tömegetől, mert nem a ti háborútok ez, hanem Istené. Holnap induljatok ellenük! Ők a Cíc-hágón vonulnak majd föl, és a völgy végénél, a Jerúél-pusztá előtt találkoztok velük. Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az ÚR. Ne félj, és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az ÚR!

... Miután tanácsot tartott a néppel, föllállította az ÚR énekeseit, akik szent öltözetben dicsérték őt, és az arcvonal előtt vonulva így énekeltek: Adjatok hálát az ÚRnak, mert örökké tart szeretete! Amikor elkezdték az ujjongást és a dicséretet, az ÚR lázadókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiak és a Széír-hegyvidék lakói között, és ezért vereséget szenvedtek.

Ez a dicsőítés egyik legismertebb és legerőteljesebb bibliai példája. A dicsőítést itt úgy látjuk, mint a szellemi harc egyik fontos eszközét. A dicsőítés az a cselekedet, amikor Isten munkája szabadul fel, és szerez győzelmet az ellenség felett. Éppen ezért amikor Isten népe szellemi harcot vív a levegőbeli hatalmasságok és a Sátán erősségei ellen, akkor két dolgot SOHA NEM CSINÁLHAT dicsőítés közben:

AZ ELSŐ NEM: nem félhet: „*Ne féljete*k és *ne rettegjete*k!”

A dicsőítés az Isten felé való szeretetünk erőteljes kinyilvánítása – a teljessé lett szeretet pedig mindig kiúzi a félelem szellemiségét és megtöri a félelem szellemi hatalmát az életünk felett. (1János 4:18: *A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiúzi a félelmet; mert a félelem gyötrellemmel jár, aki pedig fél, nem lett tökéletessé a szeretetben.*) Jegyezzük meg: a félelem mindig blokkol – a szeretet viszont, amely a dicsőítés által (is) kifejeződhet, mindig felszabadít!

Aki fél, az még saját magára és a környezetére összpontosít, tehát horizontálisan lát. Aki dicsőíti Istent, az viszont Istenre összpontosít, annak a teljes figyelme Istenre irányul, ezért nem fér be a látóterébe semmi abból sem, ami reálisan is félelmet gerjeszthetne. A dicsőítés tehát az ISTENRE VALÓ FÓKUSZÁLÁS egyéni és közösségi művelésének egyik erőteljes módja, ami kizár minden mást a szellemi látóterünkéből!

Ezt fel lehet fogni egyszerre feltételként és ígéretként is. Feltételként így hangzik: csak a félelem nélküli dicsőítés az erőteljes és győztes dicsőítés. Ígéretként pedig így hangzik: ha félelem van az életedben, bármi miatt is, kezdj el dicsőíteni, és az ki fogja űzni a félelmet belőled! Én úgy gondolom, hogy mindkettő igaz.

A MÁSODIK NEM: nem cselekedhet: *„Nektek nem is kell harcolnotok, csak veszteg állnotok, és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr.”*

Isten kétféle módon tud belenyúlni a világ sorsába:

Az első közvetlenül rajtunk keresztül, amikor engedelmessékedünk akaratának, és ezzel Isten keze-lába-fejeszíve-szája vagyunk a fizikai világban. Ilyenkor cselekednünk kell, evangéliumot hirdetni, szabadítani, szolgálni az emberek felé. Vagyis megvan az ideje a cselekvésnek, amit nem szabad elvesztegetnünk, mert a hit meghalt cselekedetek nélkül.

De van egy másik, közvetett módja is annak, amikor Isten cselekszik. Nekünk ehhez csak egy hitbéli döntést kell hoznunk, hogy rábízunk mindent, és nem a tetteinkkel, hanem az imádságainkkal járulunk hozzá Isten munkájához és győzelméhez. Ez az imádság, a megvallás, a közbenjárás és a dicsőítés. Ilyenkor nem mi cselekszünk, hanem rábízunk magunkat Isten cselekedeteire! A dicsőítés az, amikor MI NEM TESZÜNK SEMMIT azon kívül, hogy ISTENT SZEMLÉLJÜK és Őbenne gyönyörködünk. A dicsőítés az életünk, sorsunk, jövőnk és aktuális szituációink teljes és visszavonhatatlan rábízása Istenre, aki cselekszik.

Tehát Isten mindig együtt munkálkodik az emberben, a mennyei dimenzió mindig együtt munkálkodik a földi dimenziókkal, és ez azt jelenti, hogy Isten akarata mindig kétféleképpen jelenik meg a teremtett világban. Az egyik módja, hogy mi dolgozunk fizikai módon, ezek az engedelmesség cselekedetei, és Ő ehhez mindig hozzáteszi a mennyei minőséget, az Ő részét, tehát ilyenkor Isten dolgozik szellemi módon. Például én beszélek, ez egy fizikai cselekedet, és a Szentlélek közben meggyőz és megváltoztatja a gondolkodásodat – ez a szellemi dimenzió.

A másik eset, amikor mi dolgozunk szellemi módon, például imádkozunk, dicsőítünk, böjtölünk, és Isten fog a fizikai dimenziókban valóságosan is megnyilvánulni, például fizikai gyógyulást ad az imádság hatására.

Azt kell megjegyezni, hogy a mennyei munkák földi felszabadításához mindig kell ez a két tényező, a fizikai és a mennyei együtt. És éppen ezért nagyon kell arra is vigyázni, hogy ne tévesszük el a tennivalóinkat, és ne akkor akarjunk fizikailag dolgozni, amikor Isten is fizikailag működik, mert akkor szellemileg üres lesz a végeredmény, és ne akkor akarjunk „szellemeskedni”, amikor Isten is a szellemi oldalt tenné bele, mert akkor meg fizikailag nem fog történni semmi a látható világban. Remélem értitek ezt a kettősséget, erről szól egyébként a „Vetés és aratás – a cselekedetek törvénye” című tanítás a bibliaiskolában.

Tehát visszatérve a dicsőítéshez: az mindig szellemi szolgálat, amikor Isten fog fizikailag megnyilvánulni. Itt a 2Kránikák 20-ban Isten népe dicsőített, énekelt, és Isten angyala fizikailag egyetlen éjszaka alatt szétverte az egész ellenséges hadsereget. Mi lett volna, ha Izráel népe is harcolt volna a fizikai fegyvereivel? Elmaradt volna az a szellemi hadviselés, amely lehetővé tette a menny fizikai megnyilvánulását. Emlékeztek a közbenjárásról szóló tanításra: Isten mindig kétdimenziós vagy kétfrontos háborút vív, csak ez jár győzelemmel. És hol így, hol úgy működik ez a két front – de csak együtt, egymást kiegészítve, és nem egymást kioltva lesz belőle győzelem! A dicsőítés pedig a szellemi frontvonal egyik nagyon fontos harcterülete és szellemi fegyvere, amely kiegészíti a gyülekezet és az egyén fizikai szolgálatait.

Természetesen Isten fizikai megnyilvánulására két esetben lehet 100%-os biztonsággal számítani, és ez a kettő Isten dicsőítésének is a feltétele: egyrészt kijelentés kell hozzá, másrészt pedig a kijelentést láthatóvá tevő hit kell hozzá. Amit Isten kijelentett és megígért, arra jogosan várhatunk, és azt meg tudjuk valósítani a mi hittel teljes dicsőítésünk által. És ezen a ponton kapcsolódik össze a dicsőítés a prófétálás megnyilvánulásával és az Ige tekintélyével!

2Kránikák 29:25-30

Odaállította a lévítákat az ÚR házába cintányérokkal, lantokkal és citerákkal, Dávidnak és Gádnak, a király látnokának, meg Nátán prófétának a parancsa szerint, mert az ÚRtól jött ez a parancs prófétái által. Oda is álltak a lévíták Dávid hangszereivel, a papok pedig a trombitákkal. És megparancsolta Ezékiás, hogy mutassák be az égőáldozatot az oltáron.

Ugyanabban az időben, amikor elkezdték az égőáldozat bemutatását, elkezdték az ÚRnak szóló éneklést és trombitálást Dávidnak, Izráel királyának a hangszereivel. Ekkor leborult az egész gyülekezet, az ének pedig zengett, és a trombiták harsogtak. Mindez addig tartott, amíg vége nem lett az égőáldozatnak. Amikor vége lett az áldozat bemutatásának, a király és mindazok, akik vele voltak, térdre estek és leborultak. Ezután megparancsolta Ezékiás király és a vezető emberek a lévitáknak, hogy dicsérjék az URat Dávidnak és Ászáf látnoknak a szavaival. Ők pedig örömet mondtak dicséretet, meghajoltak és leborultak.

Ebben az igeszakaszban a dicsőítés és az áldozatbemutatás összekapcsolódását látjuk. Az égőáldozat az ószövetségi szertartási rendben bűnbánati áldozat volt. Ez pedig azt jelenti, hogy a dicsőítés ebben a összekapcsolódik a bűnbánati áldozat bemutatásával, vagyis a bűnrendezéssel.

A bűnrendezés, amit az ószövetségben az égőáldozattal mutattak be, legalább három dolgot jelent illetve érint:

1. A bűn felismerését és néven nevezését
2. A bűn megvallását és megbánását (ez az érzelmi elhagyás, a bűn miatti megszorodás)
3. A bűnből való megtisztulást és a megszentelődést.

Ez a három dolog a dicsőítésben a következő módon valósul meg:

1. A bűn felismerése és néven nevezése a dicsőítéshez elengedhetetlen és a z igazi dicsőítésben felszabaduló prófétai szellem által történik. Ilyenkor a Szent Szellem ránk terheli a bűneinket, vagy másoknak ad kijelentéseket rólunk, esetleg a dicsőítésben szolgálóknak ad kijelentéseket a gyülekezet egészére nézve. Nem egyszer láttam példát arra, hogy folyt a dicsőítés, és valaki elkezdett sírni és imádkozni, miközben a többiek énekeltek, mert a dicsőítés közben a Szentlélek meg tudta szólítani és érinteni őt. Ez egy természetes folyamat a dicsőítés alatt.

2. A bűn megvallásának a dicsőítés közben két alapvető eszköze van: az imádságok és az énekek. Akár az énekek között együtt, akár miközben folyik az éneklés, egyénileg a helyünkön megszólíthatjuk Istent, és megvallhatjuk Neki bűneinket. De sok olyan énekünk is van, amelyeknek a szövege alkalmas arra, hogy a Szentlélek megelevenítő munkájával valóságos bűnbánatot indítsanak el bennünk a dicsőítés közben.

3. A bűnből való megtisztulást és a megszentelődés pedig Isten természetfeletti cselekedete által valósul meg a dicsőítés közben. Ennek alapja Jézus Krisztus golgotai váltságahalála, amit ha mi hittel tudunk magunkra is érvényesíteni, akkor ez akár dicsőítés közben is megtisztíthatja és megszentelheti az életünket. És ez járhat az átkaink eltörlésével is, például dicsőítés közben történhetnek gyógyulások, jöhet egy telefon, hogy rendeződött egy anyagi konfliktus, vagy odamehet egymáshoz két régen haragban élő testvér, és átölelhetik egymást, és kibékülhetnek.

Amikor a dicsőítésben megnyilvánul isten helyreállító és szabadító munkája, akkor az mindig azzal zárul le, hogy nagy öröm és boldogság szabadul fel a gyülekezetben, és a dicsőítés egy nagyon is valóságos örömnéppé alakul át. Mert a bűnrendezést mindig a szabadítás öröme kíséri, és ez mindig egy szemmel is látható, valóságos öröm, nem langyos gyülekezeti éneklés. Ott, ahol a dicsőítés nem hoz lázba, nem csattan ki az örömtől, ott nem végzett el semmiféle szabadítást sem!

Zsoltárok 22:4

Pedig te szent vagy, aki Izráel dicséretei között lakozol - szó szerint a dicséreteken ülsz, mint egy trónon.

Ez a zsoltárvers a dicsőítés egyik fontos ószövetségi alapigéje. Arról beszél, hogy Isten királyi uralmának egyik fontos kihirdetése és láthatóvá tétele a dicsőítésen keresztül történik meg. És ez nem az általános uralmát jelenti, hogy „van Isten az égben”, hanem mindig a felettünk működő valóságos uralom elismerését és kinyilvánítását jelenti.

Hadd mondjam el, mit jelent ez gyakorlati módon. Isten szellemi lény, mi pedig a fizikai dimenzióban élünk. Sokan mondják azt, hogy hiszik Istent. Képzeld el, hogy egy osztálytársadnak vagy munkatársadnak azt mondod, hogy te hívő vagy. Ez egy szóbeli közlés, amely ma már nem fogja megrengetni a másik rólad alkotott képét. Az ilyen szóbeli közlések sokszor erőtlenek maradnak a mai világban, ahol az emberek szavai nagyon elértéktelenedtek. Viszont van két olyan dolog, amit ha lát és tapasztal a te barátod, akkor 100%, hogy egészen másképp fog nézni rád. Az egyik a hitből fakadó engedelmes cselekedeteid. Ha azt látja, hogy nem hazudsz, nem paráználkods, lehet rád számítani, mert korrekt az életviteled, és látja, hogy tizedet adsz, evangéliumot hirdetsz, imádkozol másokért, egyszóval komolyan veszed a hitedet. A másik pedig – és ezt tapasztalatból is mondom – ha látja, hogy dicsőíted az Urat. Mert az Istennel való intim szellemi közösségnek a dicsőítés a közösségi formája. Imádkozni ugyanis a csendeskamrában kell, közösen csak a közbenjárás lehet nyilvános, az viszont a hiből való cselekedetek közé tartozik, a böjt, ami szintén szellemi dolog, megint titkos, úgy böjtölj, hogy más ne lássa rajtad – marad a dicsőítés. Ezt láthatja bárki. Ha csak annyit lát, hogy unott arccal énekelgatsz a gyülekezetben, ami nem dicsőítés, attól nem fog hanyat esni. De ha lát téged dicsőíteni Istent, látja, ahogy elerőtlenedsz vagy épp mennyei erőt kapsz, bűnt vállalsz, térdre esel imádkozni, átéled Isten jelenlétét, látja, ahogy megjelenik rajtad az isteni dicsőség, ami vagy az engedelmes tettek, az ima és a böjt, vagy a dicsőítés alatt száll rá az emberre, akkor mindjárt megérti, mit is jelent Isten valóságos jelenléte és uralma az életedben. És te a dicsőítéssel trónt építesz Istenednek, és láthatóvá teszed az Ő mennyei uralmát a felebarátod fizikai szeme előtt. Úgy működik ez, mintha beszélnél arról, hogy mennyire szereted és tiszteld a királyt, aztán ha megjelenik, akkor meg se hajtod a fejed, csendbe sem maradsz, semmi jelét nem mutatod a tiszteletednek. De ha letérdelsz, esetleg a földre is lefekszel, kicsit remegve, kicsit boldogan, akkor aki téged lát, a te királyod hatalmát is látni fogja, és a te tiszteleted komolyságát és valóságát is látni fogja.

Zsoltárok 27:6 (Károli)

Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik körültem vannak, és én az ő sátorában örömmáldozatokkal áldozom, énekelek és zengedezek az Úrnak.

A dicsőítés egy nagyszerű szellemi eszköz a csüggedés ellen. Mert amikor jönnek a negatív körülmények, amikor körbevesznek a bajok és az ellenségek, akkor nagyon hajlamosak vagyunk elhagyni magunkat, és levenni a tekintetünket Jézus Krisztusról és az Atyáról. A Sátán, a bűn, az ellenség mindig lehangol bennünket – a dicsőítés pedig mindig felhangol, egészen olyan magasságokig, amelyek felette állnak már minden gondnak és bajnak. Ez a dicsőítés bátorító szerepe. Amikor a sok megterhelt, elcsüggedt ember felemelkedik a körülményei és a problémái fölé. Enélkül a fej- és tekintetfelemelés nélkül nem érne célba az igehirdetés, az evangélizálás sem, mert nincs meg a szemkontaktus Isten és az ember között. A kontaktus hiánya pedig mindig nehezíti vagy gátolja a kommunikációt. Legyen minden dicsőítésnek az egyik fontos célkitűzése az, hogy felemelje a gyülekezet tekintetét, szívét, hangulatát, szellemi állapotát arra a szintre, ami felette áll a világi, földi, testi és ördögi dolgoknak, és ahol kialakulhat a kontaktus Istennel.

Zsoltárok 33:3

Énekeljetek neki új éneket, szépen zengjenek hangszereitek!

Zsoltárok 40:4

Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét.

Az „új ének” ezen a két helyen kívül még hét másik helyen szerepel a Bibliában, összesen tehát kilencszer. Azért hangsúlyozom ezt, mert az „új ének” valami egészen szokatlan dolgot jelent, mást, mint amit tradicionálisan értünk alatta, de nekünk mindenben Isten akaratához kell igazodnunk, nem a mi elképzeléseinkhez. A Biblia eredeti nyelveiben az itt szereplő „új” jelző egy olyan kifejezés, ami azt jelenti: „amilyen előtte még soha nem volt.” Azért új, mert eddig nem létezett. Tehát nem az az új ének, amit más valaki megírt, más gyülekezetek már régen éneklük, csak mi eddig nem ismertük, és most megtanuljuk. Gondoljunk csak bele, amikor kijött az új Hit Hangjai, és sok ismeretlen ének volt benne, sok gyülekezetben bevezették az új énekek tanulását. És megtanultak egy 150 éves éneket, amit eddig nem ismertek. Az igaz, hogy nekik új volt az az ének – de a Biblia nem ebben az értelemben használja az „új ének” kifejezést. Az „új ének” mindig a „saját ének”, vagyis a spontán éneklés.

Hadd mondjam el, hogyan működik ez – annyira nem különleges, hiszen egy másik területen pontosan értjük a működését, csak nem gondoltuk még tovább talán sosem ezt az alapelvet a dicsőítéssel és az énekléssel kapcsolatban is. A gyülekezeti énekeinkre azt szoktuk mondani, hogy megzenésített vagy énekelt imádság. Vagy megzenésített hitvallás. Egyetértünk ezzel? De hogyan imádkozunk mi – protestánsok, evangéliumi keresztények, baptisták, pünkösdielők, karizmatikusok? Természetesen a saját szavainkkal. Kicsit le is nézzük a katolikusokat, akik megírt imádságokat olvasnak fel papírból Istennek vagy betanult imákat ismételtetnek. „Mi nem ilyenek vagyunk”. Vagy magunkban lefitymáljuk az olyan embereket, akik nem tudják elmondani saját szavaikkal a bizonyágtételüket, a hitvallásukat, hanem betanulják az apostoli hitvallást vagy a kiskátét, és azt idézzük. Az ilyeneket papíros keresztényeknek nevezzük. Papír-imádság és papír-hitvallás. Bezzeg mi nem ilyenek vagyunk, mi a saját szavainkkal, szabadon imádkozunk és teszünk bizonyágot. Így van?

De amikor éneklünk, vagyis amikor énekelve imádkozunk vagy énekelve teszünk hitvallást, akkor mi is ugyanezt tesszük. Akkor ez már nekünk is csak papírból megy. Pedig ez is imádság és hitvallás. Legalábbis ezt mondjuk róla. Kicsit olyan ez, mintha odalépnénk a feleségünk elé, hogy bókoljunk neki, hogy kedves dolgokat mondjunk neki, és elővennénk a Nagy Bókkönyv 10. kiadását, kinyitnánk a 35-ös bóknál, és elkezdenénk felolvasni: "drágám, de szép a hajad ma reggel..."

Istennel is ezt csináljuk, amikor éneklünk. Annyival rosszabbul, hogy sokszor közben kifelé bámulunk közben az ablakon, és ha visszakérdezne, hogy „mit is mondtál” – akkor csak zavartan toporognánk, hogy hát „nem is tudom... én sem figyeltem eléggé”. Értitek? Ha az éneklés imádság és hitvallás, akkor azt is lehet megírt, kötött és betanult formában csinálni, és lehet spontán, a saját szavainkkal is. Ez az új ének, a spontán éneklés. Ez legalább annyira idegen a mi számunkra, mint amennyire idegen a katolikus misén az a fajta imádkozás, ahogy mi szoktunk imádkozni.

Természetesen van szerepe az előre megírt énekeknek is, főleg a kifejezetten tanítói és a hitvalló énekeknek, bár ezek inkább a régi, évszázadokkal ezelőtti gyülekezeti éneklésre volt jellemző, és nem a mai dicsőítésre. Csak legyünk tisztában azzal, hogy ezek nem „új énekek”. Persze nem csak új éneket kell énekelni – ahogy néha mi is elmondhatnánk az apostoli hitvallást is – de kell azt is. Mert az imádság, az imádság énekei mindig „új” énekek, a spontán énekek. Amikor valaki elkezd énekelve imádkozni a dicsőítés közben. Én sok ilyet láttam már, és nekem is sok új éneket ad Isten. Ezek a prófétai énekek, a kijelentés énekei, az imádat énekei, egy nagyon bensőséges és szabad imádása Istennek, leginkább talán a nyelveken való imádkozáshoz hasonlít.

Zsoltárok 50:15

"Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem."

A dicsőítés összekapcsolódik a szabadítással. Erre nem csak ezt az egy példát látjuk a Bibliában, hiszen a dicsőítés a szellemi harc egyik eszköze, Isten tervének a szellemi dimenziója, és ha mi a kétfrontos harcban vállaljuk a ránk eső részt, és elkezdünk dicsőíteni, akkor Isten hozzáteszi a fizikai dimenziókban megvalósuló szabadítást. Láttuk, hogy így történt ez a **2Krónikák 20-ban** is, de szeretnék még két másik igeszakaszt is hozzátenni ehhez a témához:

1Sámuel 16,23

És valahányszor megszállta Saul Istennek az a rossz szelleme, fogta Dávid a lantot, és pengette a kezével. Saul ilyenkor megkönnyebbült, jobban lett, és a rossz szellem eltávozott tőle.

A dicsőítés megszabadít a gonosz szellemek gyöttrésétől! Ez a dicsőítés szellemi harcban betöltött egyik nagyon lényeges lehetősége és ígérete! Az itt szereplő „rossz szellem” nem egy rossz közérzet vagy egy hasfájás, esetleg szomorkás hangulat volt, hanem egy gonosz szellemi lényről volt szó. És mi üzte el? Isten dicsőítése! Mert nem hiszem, hogy Dávid ilyenkor az épp aktuális izraelita popslágereket nyomta nagy beleéléssel! A dicsőítés ördögűző eszköz! (Azt csak mellékesen jegyzem meg, hogy érthető legyen az igevers, hogy itt nem Jahve Szelleméről van szó, a Szent Szellemről, mert az nem soha nem gonosz, hanem vagy arról, hogy „isten, azaz természetfeletti gonosz szellem” volt Saulon, vagy Isten engedte meg, hogy a bűnei miatt Sault démonok látogassák meg és gyötörjék. Isten egyszerűen levette a védelmét Saulról – de Dávid dicsőítése kiüzte ezeket a démonokat Saul életéből. Ez egy nehéz ige, de most a dicsőítés hatásával kapcsolatban jegyezzük meg, az értelmezését kutassuk máskor.)

A másik ige, amelyben összekapcsolódik a dicsőítés a fizikai szabadítással az **ApCsel 16,25-26**:

Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent. A foglyok pedig hallgatták őket. Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek.

Amikor Isten népe a körülményei ellenére Istenre koncentrál, és ha oka sincs rá emberileg, akkor is Istent dicsőíti, akkor mindig megremeg a föld, Isten beindítja a szabadító gépezetét, és angyalokat küld, bilincseket tör össze, szabadít, helyreállít, gyógyít. Mert a dicsőítés mindig felszabadítja Isten munkáját. Főleg akkor, amikor már annyira lekorlátozódik az ember mozgási tere, hogy már csak Isten mozgása hozhat változást. Ez történt most is: Pál és Szilász már semmit nem tehetett fizikailag. De tehettek szellemileg. És az ő általuk megharcolt szellemi frontot kiegészítette Isten szabadítása a fizikai fronton.

Zsoltárok 100,4

Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!

Sok zsoltár előtt olvassuk a Károliban a „Grádicsok éneke” kifejezést, az UFO-ban pedig azt, hogy „a lépcsők éneke”. Ez azt jelentette, hogy ezeket az énekeket akkor énekelték az emberek, amikor mentek fel a Szent Sátorba, később a Templomba. Vagyis más útközben megkezdték a dicsőítést. Az Isten elé való járulás módja, az Istennel való találkozás útkészítője a dicsőítés! Ez is egy nagyon fontos szerepe a dicsőítés szolgálatának. Ez nem időkitöltés, hanem tudatos lelki-szellemi felkészülés az Istennel való találkozásra, hogy mire az utolsó lépcsőfokra is felérünk, és beléphetünk a szentélybe, készek legyünk Isten jelenlétét befogadni, a kijeentéseit megérteni és az áldozatainkat bemutatni. A dicsőítés tehát útkészítés.

Nehémiás 12,31-43

Majd fölállt a két hálaadó énekkar az Isten házában... és énekelni kezdtek az énekesek... Azon a napon nagy véresáldozatokat mutattak be, és örültek, mert az Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben.

A dicsőítés az örömünk kifejezésének egyik legfontosabb gyülekezeti eszköze. Bizonyágtétel Isten jóságáról és szeretetéről, annak a kinyilvánítása, hogy mennyire örülünk Neki és mennyire boldoggá tesz Ő bennünket. És az ilyen öröm, ha valóságos és őszinte, akkor mindig messzire elhallatszik! Az igazi dicsőítés sosem marad a négy fal között! Az mindig átlépi a plafont, és feljut Isten elé, és mindig átlépi a oldalfalakat is, és kihallatszik, kiárad a gyülekezeten kívülre is. Elég nagy baj, hogy a diszkót fel lehet ismerni a hangerőről, de a gyülekezetből nem hallatszik ki semmi, mert sem hangerő, sem szellemi erő nincs a dicsőítésben. Pedig a dicsőítés lényegi jellemzője, hogy árad, mert a zene árad, és látványos, és hallható, és híre megy, és messzire elhallatszik. Ha egy futballmeccsen gólt lőnek, és tombol a tömeg, ha az örömet olyan látható és hallható módon fejezik ki, hogy arról mindenki tudomást szerez, akkor Isten népe nem tud örülni egy Lélek megmenekülésének és Isten győzelmének. „Öröm van a mennyben egy bűnös felett” – szoktuk énekelni, mert bibliai alapja van ennek az éneksornak. De mit gondoltok, ha megmenekül valaki, mit csinálnak az angyalok: odasúgják egymásnak, hogy „de jó, itt a szívemben olyan nagy örömet érzek...” Én ezt nem hiszem. Szerintem a világbajnokságot eldöntő gól feletti örömmámor semmi ahhoz képest, ahogyan örvendezik a menny minden megtérő bűnös felett! Rajtunk meg nem látszik szinte semmi! A kezünket nem merjük felemelni! Hasonlítsatok össze egy lakodalmat, a hangulatát, az ott lévő örömet (nem az alkohol generálta örömet) a gyülekezetben átélhető öröm kifejezésével! Pedig ez is menyegző, ez is örömnep! De sok gyülekezet istentisztelete inkább hasonlít egy temetési szertartásra, mint egy örömnepre. Nem mosolyognak, nem nevetnek, meg se mernek püssenni, ha valaki kifejezi a tetszését, azonnal leintik, hogy ezt nem illik, nem tapsolunk, egyszerűen sehogy nem fejezzük ki azt az örömet, ami állítólag a szívünkben van. Csak akkor miért megy ez mindenütt másutt az imaházon kívül?!

Barátaim, a dicsőítésünkön mindig le lehet mérni, mi van a szívünkben! A lapos dicsőítés, az unott, az érzelmileg is közönyös dicsőítés lapos, unott és fagyos lelki életről és szellemi potenciálról tanúskodik. Amikor Nehémiás népe igazán hálás volt Istennek, hogy sikerült egy darab falat megépíteni, olyan ujjongásba csaptak, hogy a szomszéd városban is hallották! Na ez a dicsőítés! Amikor híre megy a mi örömünknek. De ami nincs, vagy ami jól el van dugva, annak nem megy a híre sem sehova.

Áttérünk az újszövetségre, és az imádatokkal kapcsolatos legfontosabb igével kell kezdenünk, amely a dicsőítésnek is ugyanúgy alapja, hiszen a dicsőítés az imádat egyik fontos kifejezési eszköze. A **János 4,23-24-hez** lapozunk:

De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.

Az imádatokkal kapcsolatos egyik legnagyobb félreértés lepleződik le ebben a beszélgetésben. Mégpedig az, hogy az imádáshoz épület kell, alkalom vagy gyülekezet kell. Hogy az imádás egy konkrét tevékenység. Pedig az imádáshoz szív kell, mert az imádat nem elsősorban alkalom, hanem egy helyes viszonyulás Istenhez és egy nagyon szoros szellemi közösség Istennel.

Jézus elmondja, milyen imádókat keres az Atya. Olyanokat, akik először is valóban "apucikájuk"-nak tartják az Istent. Az "abbá" kifejezés szó szerint az apa becézése: "apuci". Így csak a kisgyermek szólítja az édesapját. Aki a nyakába ugrik, ha megérkezik, össze-vissza csókolgatja, vagy törli a hajával a lábát, mint az egyik asszony tette Jézussal - aki nem szégyelli, hogy nagyon-nagyon szereti Istent. Jézus egy olyan istenképet mutat be, amelyet a zsidók sem ismertek. Mert Izrael Istene volt a Seregek Ura, mindenek Teremtője, de az ószövetségben soha senkinek nem volt az "apucikája". Ez újszövetségi dolog: Isten még közelebb engedett magához bennünket.

Sokan vannak egy távolságtartó, feszélyezett, hivatali kapcsolatban Istennel. De az imádáshoz ez nem elég. Az engedelmességhez talán igen, de csak rövid távon. Az imádáshoz rajongó szeretet kell. És Isten ilyen imádókat keres. Akik mernek gyermekként viselkedni a jelenlétében.

A másik, amit elmond Jézus: hogy Isten olyan imádókat keres, akik SZELLEMBEN imádják Őt. Itt már a "pneuma - szellem" szó szerepel. Mit jelent szellemben imádni Istent? Azt, hogy az imádat már több, mint racionalitás. Az már a természetfeletti világhoz tartozik. Nem pusztán az, aminek látszik, mert van benne

egy titok, régen ezt így mondták, és görögül is pontosan ez a szó szerepel itt: misztérium. Valami több, mint amire van racionális magyarázat. Isten azokat keresi, akik Őt, a természetfelettit, az irracionálisat keresik.

A kereszténység legnagyobb gyengesége abban áll, hogy lemondott a természetfelettiről. Mert azt hiszi, úgy elfogadhatóbb lesz a világ szemében, ha ésszerűen cselekszik. Isten azonban azokat az imádókat keresik, akik túl akarnak lépni az ésszerűség határain. Mert a böjtölés nem ésszerű dolog. A virrasztás és imaéjszaka nem ésszerű dolog. A teljes vagyonom odaadása Istennek nem ésszerű dolog. A rákos betegért való imádkozás nem ésszerű dolog. Egy drogostól azt kéri, hogy tegye le a tút, és fogadja el Jézust, nem ésszerű dolog. Isten ennek ellenére pontosan ilyen embereket keres magának. Akik a természetfelettit keresik, akiknek nem elég a látható, mert nekik a láthatatlan kell!

És végül: Isten olyan imádókat keres, akik IGAZSÁGBAN imádják őt. A görögben itt az „alétheia” szó szerepel, ami nem az erkölcsi feddhetetlenségre utal – az is kell, de ezt már láttuk más igéknél, hanem azt jelenti, hogy „egészen valóságosan” imádják Istent. Vagyis nem csak imádó énekeik és szavaik vannak, hanem imádó életük is van hozzá. Ha azt imádkozzák, hogy „hálás a szívem” - akkor tényleg kicsordul belőlük a hála. Ha azt mondják: „böjtölni fogok” - akkor tényleg böjtölni fognak. Egyszóval valóságos dolgokról beszélnek. És az imádatuk nem csupán üres szavakból vagy formulákból áll, hanem az egész életük Istenről szól. A dicsőítés nem alkalom, fél óra a vasárnapi istentiszteleten, hanem egy ÉLETFORMA! Igazságban imádni az Atyát azt jelenti, hogy az imádat az életem természetes, mindennapos része. A csendességeimnek is része. Áthatja az egész életemet.

Róma 15,5-6

A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy kölcsönös egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.

A dicsőítés feltétele az EGYSÉG! Méghozzá két szinten kell egységnek lennie a dicsőítésben. Az első szint a SZÍV ÉS A SZÁJ EGYSÉGE. Csak az a dicsőítés kedves és hatékony Isten előtt, amelyben a dicsőítő énekek egységben vannak a dicsőítő szívével. Vagyis ha azt énekeljük, hogy „A szívemet átadom én, Ó nézd, leteszek mindent lábad elé...” – és nem teszünk le semmit Isten lába elé, sőt, inkább rejtegetjük a bűneinket Isten elől, és nem tesszük le az időnket, nem tesszük le az áldozatainkat, nem tesszük le a tizedünket, akkor a dicsőítésünk hazugsággá válik. Mert nincs egység a szívünk és a szánk között. Vagy ha azt énekeljük, hogy „Ne félj, mert megváltottalak...” – és közben tele vagyunk félelmekkel, mert helyet adtunk a félelemnek a bűnök által az életünkben, akkor megint hazug a dicsőítésünk. Lehet ezt sorolni hosszasan: faarccal énekeljük azt, hogy „Örvendezek, énekelek...” – hol itt az öröm? Seholy! Vagy énekeljük azt, hogy „Szolgállok téged szüntelen, Jézusom, fénylő hajnal...” – úgy, hogy nincs semmi gyülekezeti szolgálatunk, és nem is emlékszünk, kinek tettünk utoljára biznyságot, akkor ez mind-mind hazug dicsőítés. És tudjátok, hogy nevezik azt, amikor a szívben nem ugyanaz van, mint a szájon? Ha tudatos, akkor hazugság vagy képmutatás, ha nem tudatos, akkor skizofrénia. És az ilyen dicsőítés soha nem áldásokat szabadít fel, hanem mindig átkokat fog felszabadítani az életünkben! Mert az ilyen dicsőítés, amelyikben a szív és a száj nincs egységben, soha nem kedves Isten előtt – emlékezzetek az **Ézsaiás 29:13-14**, már idéztem ma:

Mivel ez a nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával dicsőít engem, de szíve távol van tőlem, istenfélelme pedig csupán betanult emberi parancsolat, azért én úgy bánok majd ezzel a néppel, hogy csodálkozni fog, igen csodálkozni: vége lesz a bölcsök bölcsességének, az értelmesek értelme homályos marad.

Az egység másik dimenziója a dicsőítő, vagyis a gyülekezet között lévő egység, a KÖZÖSSÉG EGYSÉGE. Ez azonban nem konkrétan csak az éneklésben megnyilvánuló egység, hogy például ugyanazt az éneket énekeljük, hanem az egész életünkben megnyilvánuló koinónia és egység. És az egység kihagyhatatlan feltétele és összetevője Isten munkájának és áldásának, többek között a dicsőítésben is. Nem győzőm hangsúlyozni, mennyire komolyan kell vennünk a **133. zsoltárban** lévő CSAK szócskát:

Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor.

Egység és rend nélkül soha nem lesz áldás! Az egység pedig a szívünk és életünk egységét, a céljaink egységét, és a szolgálatunkban lévő egységet jelenti. CSAK ott lesz áldás, ahol ez az egység megvalósul Isten népében! Az egység a dicsőítés erejének feltétele – ugyanakkor ez is működhet fordítva, maga a dicsőítés is lehet az egység munkálója és eszköze.

2Korintus 3,18

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

A dicsőítés az imádat egyik kifejezési módja. És ebből az igeversből két nagyon fontos igazságot kell megtanulnunk.

Az első, hogy az imádás és a dicsőítés mindig ÁTFORMÁL és Krisztushoz hasonlóvá tesz bennünket. AZ imádás és a dicsőítés az istenképységünk élesítése. És minél inkább imádó és dicsőítő életet él valaki, annál erőteljesebben tud átjönni rajta Krisztus indulata és dicsősége. A dicsőítés lehozza Isten dicsőségét, és láthatóvá teszi Jézus Krisztus „képét”, vagyis „ikonját”, mert ez a szó szerepel itt a görögben. A dicsőítés természetfeletti cselekedet, és közben Isten Szelleme járja át Krisztus Testét, a gyülekezetet.

A másik fontos igazság, hogy az imádás és a dicsőítés a SZELLEMI NÖVEKEDÉS és az Isten dicsőségének egyre nagyobb megtapasztalásának elsődleges eszköze! Sokan sokféle receptet kínálnak a szellemi növekedésre, mindenféle konferenciákon való részvételt, programokat, kurzusokat, missziós módszereket – de a növekedést mindig az Istennel való mély szellemi közösség generálja, amelynek eszközei az imádat, a dicsőítés, az imádság és a böjt. Mert a növekedésért nekünk nem TENNI kell, hanem LENNI kell Isten jelenlétében! Egészen egyszerűen amire nézel, olyanná válsz. És a gyülekezeteket mindig kísérti az, hogy magukra nézzenek, a tennivalóikra nézzenek, a problémáikra nézzenek – és közben elfelejtik, hogy a növekedés mindig Isten munkája. Mert a magvető elveti a magot, és a mag aztán terem. Hogy mitől? Mert Isten így rendelte. Ez Isten teremtő és életet adó munkája. És ugyanígy működik ez a gyülekezeti életben is: Isten teremtő munkája, növekedést adó munkája az imádatban, a dicsőítésben, az imádságban, a szellemi dimenziójú kapcsolatokban szabadul fel az életünkben.

Efézus 1,11-12

Őbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltettünk arra..., hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban.

Ha létezik bármiféle megérthető és világos predestinációs tan, akkor az arra biztosan vonatkozik, hogy eleve elrendeltettünk Isten dicsőítésére! Mi emberek dicsőítésre és imádságra teremtett lények vagyunk! Akkor érjük el a teremtésünk célját, ha dicsőítő emberekké válunk. Ez természetesen nem csak az éneklésre vonatkozik, hanem Isten megdicsőítésére minden tettünkben, de azért vonatkozik az éneklésben megnyilvánuló dicsőítésre is.

Kolossé 3,16

Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek.

Ez az egyik legfontosabb újszövetségi ige a dicsőítéssel kapcsolatban. Az „intés” a bibliai görögben a lelkigondozás, a lélek felépítésének szava, amely lehet negatív irányú, vagyis intés, feddés, és lehet pozitív irányú, bátorítás és megerősítés is.

Talán még sosem gondoltunk arra, hogy a dicsőítés a lelkigondozásban is fontos és hatékony eszköz lehet. Pedig itt pontosan erről van szó. De miért lehet ez így? Gondoljuk végig: mi a lelkigondozás? Harc egy ember lelkének helyreállásáért. Tehát harc, és mivel lelki-szellemi területekről van szó, ezért szellemi harc. Azt már láttuk, hogy a dicsőítés a szellemi hadviselés egyik eszköze. Amíg dicsőítünk, addig Istennek van tere a Szentlélek által munkálkodni. És éppen így lehet hatékony eszköz a lelkigondozásban is. És lehet, hogy amit mindenféle freudi praktikákkal nem tudunk elérni, például egy bűnrendezést, egy közös dicsőítésben Isten Szentlelke elvégzi helyettünk.

A másik nagy jelentősége ennek az igének, hogy bemutatja az újszövetségi gyülekezetek dicsőítésének és éneklési módjának három különböző típusát. Ez egy nagyon jól érthető, világos minta lehet a mai gyülekezetek számára is.

Az első típus a ZSOLTÁRÉNEKLÉS. Ezek a hitvalló és megvalló énekek. Amikor Isten igéjét énekeljük, akár zsoltárverseket, akár más igei megvallásokat. Ezek általában az IstenRŐL szóló énekek.

A második típus a DÍCSÉRETEK. Ezek lehet a hálaadás, az Isten iránti szeretetünk kifejezésének énekei, általában az Istent megszólító és imádságokat megfogalmazó énekek.

A harmadik típus, amit mi a magyar bibliafordításokban „lelki énekeknek” olvasunk, valójában a SZELLEMI (!) ÉNEKEK. Ezek az imádás legbensőségesebb énekei: az „új énekek”, vagyis a spontán éneklés a saját szavainkkal, illetve a dicsőítés egy különleges módja, a NYELVEKEN SZÓLÓ dicsőítés. Mert ilyen is van, Pál apostol az **1Korintus 14,15-ben** ezt mondja:

Imádkozom lélekkel, de imádkozom értelemmel is, dicséretet éneklek lélekkel, de dicséretet éneklek értelemmel is.

A nyelveken való dicsőítés ugyanúgy a saját szavainkkal történő éneklés, mint a spontán éneklés, csak itt az elénekelt imádság is nyelveken való énekelt imádság, vagyis nyelveken szóló dicsőítés.

És az utolsó két ige, amit megemlítek, a Biblia utolsó könyvéből, a Jelenések könyvéből való. Mindkét igeszakasz jövőbeli eseményeket mutat be prófétikus módon, de a bennük lévő alapelvek igazak a mi dicsőítésünkre is. Az első a **Jelenések 14:2-5**:

Hallottam egy hangot a mennyből, mint nagy vizek zúgását, és mint hatalmas mennydörgés hangját; és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint a hárfásoké, amikor hárfán játszanak. És új éneket énekelnek a trónus előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről: ezek nem szennyezték be magukat nőkkel, mert szüzek, ezek követik a Bárányt, ahova megy, ezek vétettek meg áron az emberek közül első zsengeül az Istennek és a Bárányak, és szájukban nem találtak hazugság: ezek feddhetetlenek.

Az itt található alapelv az, hogy a dicsőítés egy nagy-nagy ajándék Isten részéről azoknak, akik különleges módon szeretik és szolgálták Őt. Vagyis a dicsőítés természetfeletti élményével Isten mindig megajándékoz bennünket. A dicsőítést tudjátok nem lehet megtanulni – az énekeket igen, a kézfelemelést is, sőt, még az átélés arckifejezései is elsajátíthatók. De a dicsőítést azok nem tudják megtanulni, akik nem vétettek meg áron, akik nem feddhetetlenek, akiknek az életében ott van a hazugság, ott vannak a szexuális bűnök vagy akik nem élnek követő életmódot. Azok képtelenek dicsőítést énekelni – azok csak énekelni tudnak. Utánozni a dicsőítés külsőségeit. Mert Isten a dicsőítésben rejlő istenélményt csak azoknak adja, akikre ezek a dolgok jellemzőek, amiket itt olvastunk.

A másik ige pedig – tényleg az utolsó – a **Jelenések 19:5-8**:

És megszólalt egy hang a trónus felől: „Dicsérjétek Istenünket, ti szolgálói mindnyájan, akik féltétek őt, kicsinyek és nagyok”. És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy

vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt, mert eljött a Bárány menyegzője, felkészült menyasszonya, és megadatott neki, hogy felöltözzék fényes, tiszta gyolcsba. Ez a gyolcs a szentek igaz cselekedeteit jelenti”

Amikor eljön a Bárány menyegzője, amikor leszáll az Isten jelenléte, akkor mindig megszólal a dicsőítés. Amikor Isten népe felkészült, akkor megszólal a dicsőítés. Mert az igazi, erőteljes dicsőítés kezdete mindig az Isten hatalmas munkájának és győzelmének a kürtszava! Ahol a dicsőítés felfakad, ott felfakadnak az áldások is, ott felfakad az ébredés is, ott lesz aratás is! Ámen! Jegyezzétek meg: a dicsőítés bibliai helyreállítása mindig az ébredés kürtszava!

Ez egy nagyon felforgató tanítás, ezzel tisztában vagyok. Mert ha egy gyülekezet ezt komolyan veszi, akkor át kell értékelnie az éneklésről alkotott eddigi elképzeléseit, át kell alakítania az istentiszteleti liturgiáját, fel kell rúgnia évszázados megszokásokat. De ez a reformáció lényege, amire időről időre szükség van, ha tovább akarunk jutni annál a pontnál, ahol leragadtunk. És ezek nem csupán lehetőségek, mert meggyőződésem, hogy az éneklés nem időköltés, nem a liturgiai változatosság eszköze, nem az adakozás hangulati vagy zajelnyomó eszköze, nem kulturális mutatvány, nem egy nyitó- vagy zárószignál, mert az istentisztelet sem egy rádióműsor... Vagyis pontosítanék: az éneklés lehet mindez, de a dicsőítés nem! Akkor ezeket ne nevezzük dicsőítésnek. Viszont építsük be a gyakorlatunkba a biblikus, erőteljes és a rendeltetését betöltő dicsőítést az egyéni életünkbe és csendességeinkbe éppúgy, mint a gyülekezeti liturgiánkba.